

PAVEL MAREŠ

AKVIN

CESTA ČARODĚJE

Pavel Mareš

Akvin
-
Cesta čaroděje

1.vydání

Praha 2014

© Pavel Mareš

Obálka a ilustrace: © Barbora Marešová a Eva Utěšená
Vydal: Tomáš Marák – nakladatelství Nuridius
Janovského 991/44, Praha 7-Holešovice, 170 00
v roce 2014 jako svou 10. publikaci

Vydání první
ISBN 978-80-87822-16-6 (online)

Báře, která mě
motivovala a inspirovala
a která doplnila tuto
knížku svými obrázky

Prolog

Portál se otevírá

Jeden den před Vpádem, starý svět

„**U**ž prolomili brány! Jdou do hradu!“ zakřičel voják sírijské gardy, který právě vtrhl do trůnního sálu.

Kdysi honosná místnost byla upravena tak, aby co nejdéle zadržela nájezdníky. Před vchodem bylo připraveno několik robustních almar, provizorních barikád, připravených zpomalit blížící se nepřátele. Všechny zbraně, dříve zdobící stěny, držel nyní někdo v ruce a zbroje stávající u oken byly nyní opět vláčeny bojištěm, kde chytaly rány a chránily své majitele, ať z lidu prostého či z řad šlechty.

Trůn ale nechali stát tam, kde vždy byl. Kromě toho, že ho dávní stavitelé pevně zasadili do podlahy, byl to také jejich symbol. Symbol krále, který odešel. Symbol časů, které pominuly. Právě kvůli tomu trůnu tu dnes všichni stáli a bojovali. Poddaní, šlechta, mágové i druidové a hlavně theurgové. Ano, právě theurgové jsou tento večer ti nejdůležitější.

Všichni, kteří tu dnes zůstali a bojovali, věděli, že zemřou. Byli tu muži, jejichž rodiny padly ve válce. Byli tu též muži, kteří se chtěli postarat o to, aby se jejich rodiny dostaly dál. Byly tu ale také ženy, které chtěly pomstít manžele. Stejně tak ty, které neměly děti a rozhodly se zde zemřít pro přežití ostatních. Byli zde elfové a elfky, jejichž

touha naposledy pomoci lidem byla silnější než jejich touha žít. Byli tu trpaslíci, kteří se nechtěli na věky ukrýt v horách a kteří chtěli stanout v poslední, ač prohrané, bitvě. Byly tu všichni zbytečně? O tom rozhodovali právě theurgové.

„Nevím, jak dlouho jim to bude ještě trvat!“ zahřměl Artael.

Byl to vrchní velitel sirijských vojsk. To on donutil krále Dalarafa IV., aby opustil svůj lid, svou zem. Aby se vydal na širé moře, kam směřovalo kouzlo, které zde theurgové z Murtanu splétali. Kouzlo, které navždy pohne světem. Kouzlo, které zachrání alespoň některé z nás, Sírířanů.

Artael byl vycvičen u elfů, proto nosil i elfí jméno. Dostal i základní zaklínačský výcvik a byl vždy jedním z nejlepších králových mužů. Nikdy ale nemusel bojovat bitvu, kde by nebylo možné vyhrát. Cílem bylo pouze oddálit prohru.

„Henry!“ zavolal přes mumlající dav obránců, „musíme je nějak zdržet!“

Ano, Henry, toho kluka mu bylo líto. Ať dělal, co dělal, nedostal ho na loď. Vlastně dostal, ale Henry vyskočil a doplaval zpátky, už nebyl čas se pro něho vracet.

Zatracený kluk, mohl se místo něj nalodit někdo jiný. Pravda, musel si přiznat, nakonec jsem to byl já, kdo ho donutil na tu loď nastoupit.

Henry se nemusel pobízet dvakrát. Vyzval poblíž stojící skupinu a s padesátkou mužů a žen v zádech vyrazil do labyrintu hradních chodeb. Jeho příkladu následovala poblíž stojící elfí skupina, a i oni se rozhodli neodkládat nevyhnutelné.

„Nashledanou,“ zašeptal Artael a musel si rychle otřít oči.

*

Situace se zhoršovala. Ze zamklých, v transu ponoře-

ných theurgů nedostali slovo a jasně slyšeli, jak se boj v hradu pozvolna dostává k trůnnímu sálu. Artael vysílal postupně další skupiny a věděl, že se už nevrátí, jenže kam se vlastně měli vracet?

Celá zem byla ztracená. Trpaslíci v Dračích štítech padli. Museli se stáhnout, hory ovládl Temný. Zalezli hluboko, až ke kořenům světa, kde přežijí roky, možná staletí. Ale k čemu nám to je! Nikdy nevyjdou, ne dokud bude vládnout zima a smrt.

Elfové, ano, ti by měli být schopni zadržet nepřítele. Ale na jak dlouho? Rok? Dva? Rozhodně to není jistota. Temný bůh Langardal se nenechá zastavit stromy. Toho, jak už dneska všichni věděli, nezastaví vůbec nic.

Sarmocénie na jihu? Ano, císař určitě udrží armády temnot. Dlouhá období, a možná celé věky. Má na své straně poušť, ve které se Langardalovi ledoví obři nebudou cítit nejlépe, o skřetech, kteří nenávidí slunce, ani nemluvě. Přesto padnou. Není možné zastavit zlobu ze severu. O tom se sírijský lid v posledních dvaceti letech dost poučil.

Obrovská rána vytrhla Artaela ze zamyšlení. *To je moc blízko.* Většina lidí v sále reagovala tak, jak očekával. Tasily se meče, sekery, připínaly se štíty, napínaly se luky a lidé u vchodu splnili svůj úkol a zabarikádovali vchod i východ z trůnního sálu v Sírui.

Následovaly nekonečné minuty ticha. Pět set mužů a žen, elfů, lidí, trpaslíků, kdokoliv, kdo byl ochoten padnout za krále Sírue, stálo připraveno zemřít a vzít s sebou co nejvíc těch bastardů.

Další rána.

Brána se otrásla. Čekání.

Opět rána.

Na několika místech popraskaly obrovské dubové vstupní dveře.

Svistot šípů.

Několik nepřátel padlo, šípy je zasáhly skrze dveřní škvíry.

A pak.

„!Erthardo Theasarad!“

Kouzlo rozrazilo dubová vrata a třísky zasypaly obránce. Na několika místech si vyžádaly i tu nejvyšší daň. Přes popel a dřevěnou drť, která zbyla ze dveří, se začali hrnout skřeti a shaitové – strašliví poháněči těchto pekelných stvůr. A každý věděl, že někde tam vzadu za tou černou vlnou jsou obři. S modrou kůží, ostrými zbraněmi a ledovým srdcem.

Poslední bitva, bitva o přežití právě začala. Artael stál na trůnu a chráněn kouzly svých mágů vydával magicky posíleným hlasem rozkazy. Zpočátku nemuseli sirijsťi obránci ustupovat, a skřeti tak neměli žádný manévrovací prostor. Nečekali takový odpor. Nikdo z obránců totiž neměl co ztratit a bil se jako lev.

Krev, pot, smrt. Tyhle pachy pronikly i magickým štítem. Artael viděl, jak se jeho obrana pozvolna bortí. Byl to mžik, nebo to mohl být také týden, ale najednou skřeti pronikli dál a do místnosti se vrátili obři.

Pak už každá vteřina znamenala nejednu smrt na straně obránců. Nastal čas na hrdinské a šílené činy. Artael vytáhl meč. Slavný Urtmurol, hubitel skřetů vykovaný dávnými trpasličími kováři, konečně svede svou poslední bitvu a bude zlomen. S taseným mečem a válečným pokřikem vyrazil do čela své armády.

Kruh kolem theurgů se zmenšoval. Několik obránců, kterým se podařilo udržet své pozice, bylo brzy obklíčeno a ubito stále přibývajícimi nepřáteli. Artael věděl, že nepřežije. Vždy, když se cítil zoufalý, poddal se svému vzteku. Ne v posledních letech ve vojsku, to si obvykle nemohl dovolit, ale když sám žil jako dobrodruh. Ve vzteku je síla a ta právě teď vytryskla na povrch.

S mohutným řevem a strašlivou silou se mu podařilo

dokonce zatlačit skřety dál od kruhu theurgů. Vojsko Sírie, podpořené jeho příkladem, též zaútočilo, a možná díky tomu se o několik minut později, kdy Artael ležel dávno rozsekán na kusy a rozdupán nekonečnou armádou temnoty, postavil hlavní theurg a naprosto klidným hlasem řekl malému kruhu vojáků kolem sebe a svých theurgů: „Dílo je dokončeno.“

Za několik minut byl trůnní sál v rukou Langardala a jeho skřetů. Nepřežil nikdo.

*

V době, kdy skřeti vtrhli do trůnního sálu, panoval na moři blízko Ztraceného ostrova čilý ruch. Dvě stovky lodí byly zakotveny pospolu blízko Útesu spásy, první značkou na celém širém východním moři, která říkala námořníkům: „Blížíte se domů, přežijete.“

Dnes byl tento útes něčím podobným. Byl jejich nadějí. Nadějí pro čtyřicet tisíc lidí, že nebudou zotročeni nebo pobiti. Hleděli k němu a s blížícím se soumrakem se stále více a více báli.

Čeho?

Že se nic nestane, že takhle budou čekat a čekat, než si je najde smrt hladem, žizní, nebo přijde z rukou jejich nepřátel, kteří je jistě budou po pádu Sírie následovat. Proč kouzlo nemohlo být prováděno tady? V bezpečí? Proč jejich otcové, bratři, sestry i matky musejí padnout? Odpovědi měli jen mágové, kteří cestovali s uprchlíky ze Sírie pryč, na nový svět.

„Pouze v hradu,“ vysvětlovali zoufalým, „se nachází dostatečný magický potenciál, aby dokázal roztrhnout předivo reality. Když theurgové sáhnou k energetickému zdroji, ukrytému v našem hlavním městě, měli by být schopní rozpoltit nekonečno a dostat nás daleko. Pryč od nebezpečí, které nás tady čeká.“

Na tento nápad přivedla sirijské vědce a výzkumníky Saša. Dívka z jiného světa, která se dostala do Síríe ve svém, jak sama říkala, „modulu“. Neměla v plánu cestovat mezi světy, ale stalo se tak. Mnohaletý výzkum přinesl ovoce, nebo přinese, pokud se kouzlo povede.

Saša se svými přáteli Garetem, Gintunem a Gardariem stála spolu s králem Dalarafem na palubě sirijské vlajkové lodi Sírajme.

„Přátelé, jestli se z toho dostaneme, tak se asi vožeru!“ zařval do choulostivého ticha Gintun.

Trpaslík, nositel Meče Světla, legendární zbraně, která musela ze Síríe zmizet. Nikdo jiný na meč sáhnout nemohl. Měl stříbrné vousy i vlasy a stejně takovou zbroj. Jediné, co mu ubíralo na důstojnosti, byla jeho mluva. Tedy jen příležitostně, jen když byl nervózní.

Gardariel, elf s černými vlasy a šedýma očima, se ušklíbl: „Jak tě znám, ožereš se stejně.“

Gintun se jen bujaře zasmál.

Garet, zlatovlasý a krásný elf, je příliš nevnímal. Ztrácel víc než oni, někde tam, daleko od něj, hluboko v elfím hvozdu, byla jeho žena. Královna elfů Argorad a jeho syn, malý Tiril. Nikdy je nechtěl opustit, ale musel. Prostě musel.

Dalaraf, král nové Síríe, byl zaražený stejně jako Garet. Utíká z vlastní země. Umírají za něj jiní. Zradu svého lidu, a on opravdu věřil, že svůj národ zradil, by neměl dopustit žádný král. Neuměl si představit, že by se něčeho podobného dopustil jeho děd či otec. Ale Dalaraf IV. neměl potomky. Proto byl donucen, a sice právě velitelem a přítelem Artaelem, aby nastoupil na Sírajme a vedl svůj lid do nového světa, i dál.

Chudák Artael, snad vybojuje svou poslední bitvu se ctí.

Garet, Gardariel i Gintun mají od Bohů své úkoly, které budou muset na Novém Světě splnit a on má též svůj úkol. Vést. Přes hrůzu, která bude následovat, jestli se dostanou

dál, přes nebezpečí a rozhodnutí, na nichž bude záviset osud jeho lidí, věděl jedno. Nesmí zemřít jako hrdina po boku svých vojáků, musí žít jako zbabělec, který ale jednou svému synovi musí předat šťastný a spokojený lid.

Už to slyším, pomyslel si, Dalaraf IV. Zbabělý.

Praštil do zábradlí, ale nikdo z jeho okolí si toho snad ani nevšiml.

*

Vlny narážející do trupů lodí vytrhávaly sirijský lid z jejich chmurných myšlenek a s každou takovou vlnou čekali uprchlíci ten „přesun“. Nikdo nevěděl, jak to vlastně bude probíhat. Co se stane? A pak se Útes náhle v záři zapadajícího slunce rozžhnul modrým světlem.

To jako by vytrysklo ze špice skály a obloukem udeřilo do hladiny vody nedaleko od lodí. Vír, který se vytvořil, byl veliký a rostl. Každý přítomný dostatečně zkušený námořník začal pochybovat o genialitě tohoto plánu.

Jak se vír náhle objevil, zavládlo naprosté ticho. Ticho před bouří, narušované jen lidmi, kteří na lodích poplašeně křičeli. Pak začal magický vír vtahovat lodě k sobě.

„Nebojte se!“ zahřměl nad vodami Dalarafův hlas, nepochybně posílen kouzly, „tento vír je naše spása. Nechte lodě padnout do jeho hlubin, zachráníte se!“

Několik kapitánů však svou loď otočilo. Nastal nesku-tečný chaos, protože někteří lidé z lodí, které hrdě směřovaly k víru, skákalo do vody a chtělo se dostat na lodě, které se otočily. Z nich zase skákali lidé, kteří se chtěli dostat do víru a zmizet jednou provždy ze Sírie.

Někdo byl úspěšný, někdo ne a několik Sírířanů se i utopilo. Některé lodě skutečně dokázaly opustit oblast působení víru a jejich posádky z velké dálky sledovaly, jak poslední ze Síríjských lodí mizí v hlubinách oceánu. Když se pak vír uzavřel, celé moře se rozbouřilo a celý svět se

otřásl. Pak jako bílý paprsek vylétlo k nebesům přesně sto sedmdesát dva záblesků. Jeden námořník později tvrdil, že každý z nich měl tvar lodě, ale jistý si být nemůže, protože se pohybovaly opravdu neskutečně rychle.

Kapitola 1

Akvin dřevorubec

384 let po Vpádu, Attarmie

První věc, kterou si malý Akvin pamatoval, bylo světlo. Zářilo tak, že musel přivírat svá malinká očička. Žena, která se nad ním skláněla, a ze které vyzařovalo to světlo, byla nejhezčím tvorem, jakého kdy spatřil. Cítil k ní takovou úctu, jakou jen může dvouleté dítě k někomu cítit. Pak ho vzala do náručí, celý svět se naplnil hudbou a on prozřel. Začal si uvědomovat své tělo, začat cítit teplo a pohodlí, které z ženy vyzařovalo. Viděl zeleň listů, viděl paprsky slunce, jak dopadají na obrovský hvozd.

Viděl elfy, spoustu elfů, jak zpívají, a svého otce, který tam stál tak hrdě, jak ho nikdy poté už nespatriil. Ptáci zpívali a on věděl, že vše se děje jen kvůli němu. A lesní zvěř též stála poblíž toho pahorku. A nádherná žena mluvila, měla medový hlas, který se zpěvavě nesl lesem. Pak ho položila zpět a on prvně v životě pocítil lítost. Samozřejmě, že dřív plakal, spíš řval, ale teď to bylo vážné. Začal natahovat a ta nádherná bytost se k němu otočila, pohladila ho po ochmýřené hlavičce a něco mu pošeptala. Bohužel si nikdy nebyl schopen vybavit co, ale smutek tehdy to slovo zažehnilo.

Prozření vyprchalo stejně, jako přišlo, a Akvin se opět ponořil do dětské blažené nevědomosti, ale nikdy ne zcela. Od té doby se učil všechno velice rychle. Byl šikovný a už jako čtyřletý nad problémy vážně přemýšlel.

Odmalička chodil s tatínkem do lesa. Jeho otec byl dřevorubec a měl ve hvozdu své, jak tomu říkal, pozemky. Místa, kde se lesní duchové uvolili, aby staré a nemocné stromy kácel. Někdy směl i mladé, ale jen zřídka. Způsob, jakým se tatínek dorozumíval s lesními duchy se Akvin také naučil velice brzy. Byly to rituály. Elfi rituály. Na malé cínové mističce se spalovaly bylinky a v dýmu, který z nich vycházel, se hledaly symboly a znaky.

„To k nám promlouvají Bohové přírody a duchové lesa, synku,“ poučoval Akvina otec a chlapec chtěl mít brzy svou vlastní mističku.

Nejvíce se ale Akvin těšil na návštěvy města. Sarakesh byla spíše vesnice, ale pro kluka ze samoty to bylo město plné barev, krámků a vynálezů. Když mu bylo šest let, dal mu tatínek zlaťák, aby se po městě porozhlédl a něco si koupil. Malý Akvin věděl, že zlaťák je hrozně moc peněz a umínil si, že ho neutratí za zbytečnosti. Rozhodně ne celý. Za attarmijský zlaťák, zlatý tar, by dostal deset stříbrňáků, stříbrných tarů, a za každý z nich by dostal deset měděných tarů. Věděl, že bochnik chleba stojí dva měděné tary a cukrová vata, kterou mu otec kdysi koupil, jenom pět měděných tarů. To znamená, že by si mohl koupit ..., no hrozně moc vaty.

Ale Akvin byl hodný kluk, chápal cenu peněz a řekl si, že když má svůj zlaťák utratit, tak to musí být za něco speciálního. Nejvíce ze všeho si přál knihu. Vždycky toužil naučit se číst, ale také věděl, že ceny knih se pohybují tak vysoko, že by s tatínkem museli rok držet hladovku, aby na ni měli.

Otec uměl trochu psát i číst a základy se Akvin naučil. Přišlo mu úžasné, že by mohl v listech hledat příběhy o

hrdinech a dracích, že by mohl svou představivost podpořit něčím, co vymyslel někdo jiný. Samozřejmě mu otec často vyprávěl a Akvin si představoval sebe jako čaroděje, který loví prašivé orky na jihu, nebo jako rytíře v zářivém brnění, který se sám neohroženě staví do cesty Rudé Ruce, velkým a nebezpečným trolům z jižní sopečné oblasti.

Bloumal po městě a hledal ten správný obchod, něco, co ho praští do očí, jen to uvidí. A pak to opravdu uviděl. V boční ulici od náměstí byl mečíř a mečíř znamenal spoustu nebezpečných hraček pro budoucího velkého válečníka, jakým se chtěl Akvin jednou stát. Rozhlédl se, jestli ho nevidí otec, a pozvolna vystoupal po třech schůdkách do malého obchodu.

Naskytl se mu úžasný pohled. Nikdy zde nebyl. Když otec potřeboval něco opravit, domluvil se se svým přítelem kovářem Pertem. Tahle malá místnost byla splněným snem každého dítěte. Ačkoliv většinu zbraní by řada šestiletých chlapců ani neuzvedla, Akvin byl syn dřevorubce a měl sílu.

Procházel regály. Blízko dveří byly halapartny, cepy a kopí. Některá lovecká, jiná přesně taková, jaká nosili sarakeshští strážníci. Po pravé straně se nacházely sekery všech možných tvarů i velikostí. Akvin se v sekerách vyznal a zamířil k nim. Pořádně si je prohlédl, ale stále nemohl pochopit, k čemu by byla dřevorubci sekera, která má ostří na obou stranách.

Malý kluk slídící obchodem přilákal prodavače. Byl to veterán z mnoha bojů, starý dobrodruh, který se zde rozhodl usadit. V jedné šarvátce přišel o oko a nikdy nevěřil čarodějným náhražkám, i když by si je svého času mohl dovolit. Proto jeho levé oko překrývala černá páska. Měl šedivé vlasy i vousy a ruce se mu trochu třásly. Ač byl opravdu velice starý, těžko byste hledali lepšího odborníka na zbraně, než byl starý Elkharus da Sarakesh.

„Mohu ti být nějak nápomocný, chlapče?“ otázal se ho-

cha.

Akvin se nejprve lekl, protože vůbec neslyšel prodavače přicházet. Řízl se trochu do prstu o ostří sekery, po kterém právě přejížděl. „Ne, pane, jen se koukám,“ odpověděl tiše.

„Těžká dvoubřitá válečná sekera,“ chytil prodavač sekeru do rukou a vytáhl ji z držáku, „Původem z Mudgaru, tamní barbaři se v sekerách vždycky vyžívali. Je trochu neohrabaná, ale napáchá dost škody,“ švihl sekerou vzduchem, těsně minul regál s meči se zahnutou čepelí.

„Je krásná,“ zamumlal Akvin.

Prodavač jí zasunul zpět do držáku a podíval se na chlapce: „To opravdu je. Ty jsi zvláštní hoch. Kolik že ti je let, chlapče?“

Akvin se usmál: „Je mi šest, pane,“ a podpořil to vztyčením šesti prstů.

Prodavač se musel taky usmát: „Ale ty nejsi z vesnice, že ne?“

Sarakesh měla přibližně tisíc obyvatel. Od vidění se zde znali téměř všichni a Elkharus věděl, že každé dítě se dříve či později zajde podívat do jeho obchodu. Přesněji každý chlapec.

„Nejsem,“ odpověděl Akvin, „pocházíme s tatínkem ze samoty u hvozdu.“

Prodavač pokýval hlavou. Chvíli mlčel a díval se na Akvina. Ten, protože si myslel, že mu chce mečič něco říci, klidně čekal.

„Chtěl sis něco koupit?“ zeptal se po chvíli Elkharus.

„Ano pane, ale nevím, kolik co stojí,“ trochu se zastyděl, když dodával, „neumím číst číslice.“

Elkharus de Sarakesh měl slabost pro zvědavé chlapce. Sám si moc dobře pamatoval, že býval také takový. Než se mu dostal do ruky otcův meč a zbroj. Než se vydal za dobrodružstvími a než opustil všechny, kteří ho milovali. Být hrdinou je někdy těžké.

Trochu si povzdechl.

„Kolik chceš za svou zbraň utratit?“ zeptal se, protože věděl, že šestiletý kluk u sebe nebude mít stovky zlatých, ale pravda je, že tenhle klučina si u něj právě vydobyl velkou slevu.

„Jeden zlatý tar, pane,“ odpověděl Akvin.

Elkharus to očekával, vlastně tím ten malý človíček předčil jeho očekávání. Už dávno věděl, co tomu chlapci prodá, nastal čas, aby se z hochy začal stávat muž a k tomu potřeboval jedinou malou věc. Svůj první nůž.

Akvin následoval prodavače až k velkému dubovému pultu a starý mečíř zpod něj vytáhl dvě bedny plné nožů a dýk. Byly zde dlouhé i krátké, válečné i užitkové, byly zde zdobené a nepochybně drahé, i docela obyčejné. Čekal, že prodavač ukáže na dřevěný nožik, kterým by si Akvin nedokázal uříznout ani krajíc chleba, ale Elkharus vytáhl krásný nůž s postříbřenou stěnkou. Na spodní straně čepele měl vyryt symbol Sarakeshe, malé „s“ s korunkou. Akvinovi vždycky připomínal hada.

„Bude tvůj za pouhých devět stříbrných. Tedy jestli ho chceš,“ řekl prodavač.

Akvin by si stejně jiný nevybral. Malou chvíli uvažoval, zda chce takto utratit otcův zlaťák, ale o ještě menší chvíli déle už vycházel z obchodu s nožikem za opaskem.

Elkharus pozoroval hochy, jak odchází, a uvažoval, zda se do krámků za několik okamžiků nevrátí rozzuřený otec. Stejně tak se mohlo stát, že otec chlapci nůž zabaví a za týden se tu objeví a pokusí se mu ho prodat. Elkharus znal své zbraně. Na druhou stranu, ta dýka vypadala, jako by k tomu chlapci patřila a on k ní. Pak se sám pro sebe zasmál a usmyslel si, že dneska hospodu vynechá a půjde trochu provětrat kobylu a starý luk.

Stejně jako mají dospělí vliv na děti, mají i děti vliv na dospělé.

Akvin neměl kamarády. Vlastně je ani nemohl mít. Nikde poblíž jejich srubu žádní jiní lidé nežili a do města jzdili jen jednou měsíčně, když pokáčeli dost stromů. To zapřáhli Oru, jejich věrnou starou kobytku, do povozu a sjeli dolů sjednat obchod. Většinou to netrvalo nijak dlouho a už byli zase zpět doma, kde svazovali klády k sobě a posílali je po říčce dolů do Sarakeshe.

Protože byl Akvin tak osamělý, stal se jeho přítelem nůž, který si koupil v mečířově krámu. Byl to užitečný přítel, pomáhal mu na každém kroku a Akvin se mu odměňoval tím, že se o něj staral. Na chlapcově noži nebyl nikdy ani náznak rzi. Vyrobil mu pochvu z kančí kožešiny a pečlivě ho chránil před strastmi počasí.

Akvinův otec Kerga byl prostý muž. Chápal, že jeho chlapec by potřeboval být více mezi lidmi, ale měl strach. Strach, že mu ho vezmou. Strach, že hochu neuchrání před attarmijským čarodějným systémem.

Každý občan v Attarmii, což byla země, kde Akvin s tatínkem žili, byl povinován nastoupit na Čarodějnou Akademii, pokud projevil alespoň ždíbec talentu. Oproti jiným zemím tedy mnohem více občanů císařství, neboť Attarmie císařstvím byla, uměla alespoň trochu kouzlit. Veškerá hierarchie v této zemi závisela na tom, jak byl kdo schopný čaroděj. Magické kruhy, kolem nich se to všechno točilo. Téměř polovina obyvatel Attarmie splnila podmínky pro získání alespoň prvního, druhého kruhu a šla se věnovat jiným věcem. Ti, kteří školu vyšli a rozhodli se stát vesnickými čaroději či pomocnými čaroději, mívali pátý kruh. Vyšší kruhy pak měli ti, kteří se stali čaroději z povolání. Ti, kteří se rozhodli zasvětit svůj život císařství. A toto rozhodnutí učinila i Akvinova matka.

Poleanor byla nejkrásnější ženou na celém světě, tedy alespoň podle Kergy. Byla daleko mocnější než on, ale nikdy se nad něj nepovyšovala. Zamílovali se do sebe před deseti lety a Akvin se jim narodil čtyři roky nato. Nikdy se

ale nevzali.

Poleanor byla mocná čarodějka a její slovo mělo velkou váhu v celém císařství. Přesto se vždy vracela domů za svým mužem a doma nepoužívala kouzla. Vše dělala přirozeně a vypadala, že si to moc užívá. Akvinovo narození ale mnohé změnilo.

Stala se tajemnou. Mlčenlivou, zamyšlenou a podle Kergy si nikdy na Akvina neudělala tolik času, kolik by si zasloužil. Říkala, že jednou Akvinovi všechno vysvětlí, až bude starší, ale nikdy se k tomu nedostala. S Kergem se v té době často hádali a největší hádka byla právě v den, kdy od nich odešla navždy. Tehdy se Kerga dozvěděl pravdu a ta ho tak vyděsila, že se neudržel a čarodějku ze svého srubu vyhnal. Dodnes toho litoval a často, když byl Akvin v lese, nebo když spal, Kerga plakal.

Když se nevracela (Akvinovi byl necelý rok), vydal se Kerga do vesnice za sarakeshským čarodějem, ale ten mu odmítl cokoliv říci. Nechal tedy Akvina v rukou svých nejlepších přátel, elfů z hvozdu a vypravil se až do daleké Attary, hlavního města, a tam po týdnu dohadování, urgování a několika planých výhrůžkách zjistil, že Poleanor zemřela při misi na dalekém Mudgaru.

Nechal potom Akvina posvětit u elfů a zapřísahal se, že ho nikdy do Akademie nepustí. Sám tam nebyl, jeho rodiče a elfové ho uchránili.

*

Elfové byli skutečně jejich jedinými přáteli. Nepřicházeli často, ale Akvin se na ně vždycky těšil. Občas Lesní lidé chodili do Sarakeshe pro zboží, které jim les poskytnout nemohl, a vždy se zastavili u Kergova srubu. Tam strávili s Akvinem a jeho otcem noc plnou zpěvu a příběhů.

Když už byl starší a probudil se včas, aby viděl elfy ráno odcházet, doprovázel je Akvin až tak hluboko do lesa, jak